

KAREL CUBECA

ARISTOKRAT

KLOKAN

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2026
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-648-3

**Knihy Karla Kostky-Cubecy
vydané v nakladatelství Alpress**

Sága rodu Irvingů

(Romány z Jihoafrické republiky a Austrálie
o zlatokopecké rodině)

Prokletí zlatokopů (2005)

Zlato Afriky (2006)

Zlatá skrýš (2007)

Tajemství skrytého kláštera (2008)

Poselství v dlani (2011)

Písky času (2013)

A Bůh mlčel... (2009)

(Samostatný válečný román
z 1. světové války v Německé východní Africe)

Ve spárech osudu (2010)

(Životopisný román o
Sebastianu Leopoldovi Richardu von Kaunitz)

Pravá tvář anděla (2012)

(Dobrodružný román z námořní plavby
k Ostrovům koření z konce 16. st.)

Kdo probudí hvězdy (2014)

(Historický román z Východní Austrálie
v období 1500 let před našim letopočtem)

Kawa 9 (2015)

(Emotivní příběh o tom,
jak se křovák Kawa 9 dostal z pralesa až do Prahy
a ovlivnil při tom dějiny Evropy a světa)

Kdo jsme?

Obecná teorie vědomí, času, prostoru a bytí (2015)

(Psané přednášky o podstatě existence
a zamyšlení nad podstatou vědomí, světa a života)

Faraonův následník (2016)

(Historický román ze starověkého Egypta)

Faraonův soud (2017)

(Historický román ze starověkého Egypta)

Ve stínu faraona (2018)

(Historický román ze starověkého Egypta)

Vyměřený čas (2019)

(Román o první matce lidského rodu na planetě Zemi)

„WHO ARE WE?“ (2021)

(Anglická verze úspěšné autorovy knihy
o podstatě vědomí, světa a života)

Muž, který nevrhá stín (2021)

(První díl románu o africké dívce, která byla v 18. století
odvlečena do otroctví)

Muž, který našel svůj stín (2021)

(Druhý díl románu o otrokáři a africké princezně,
která v 18. století upadla do otroctví)

Ohnivá stopa (2022)

(Detektivní román o policejním pátrání po strůjci požárů a
vražd ve Francii)

Ve jménu minulosti (2024)

(Román z francouzské Provence o násilné smrti milenky
agenty CIA a jeho mstě)

Aristokrat (2026)

(Dobrodružný román z poloviny 19. století o odsouzení
barona Legranda, jeho životě v trestanecké kolonii
v Austrálii a dramatickém návratu domů)

POSTAVY ROMÁNU

Roger Legrand – mladý malíř

Julie Delacroix – milenka Legranda

Louis Monfort – obchodník s obrazy

Armand Roux – malíř a obchodník s obrazy

Philip Boyd Barry Finch – kápo v trestanecké kolonii

Alan Groves – trestanec, bývalý profesor na Sorbonně

Charles Watt – pověřenec vlády pro nově objevená ložiska zlata

Philip Boyd – společník Rogera Legranda z Austrálie

Henry Forth – druhý společník Rogera Legranda z Austrálie

PROLOG: AMBICE A INTRIKY

Londýn, jaro 1841

Jemný závoj mlhy halil ulice Londýna do neprůhledného hávu, zatímco svítání začalo probouzet ospalé město k životu.

Chladné ranní světlo pronikalo skrze hustý opar, jehož šedavý příkrov dodával vzduchu tíživou vlhkost. Temže, široká a klidná, tu a tam začala zrcadlit bledě oranžový odraz prvních paprsků slunce, které se snažily probojovat skrze nízká mračna rozvalující se mezi střechami a ulicemi.

Město bylo tiché, ale pod povrchem, jako každé ráno už po stovky let, začínalo kypět životem.

Chodec zahalený v lehce výstředním béžovém kabátě si pobrukoval melodii známé písně a kráčel po úzkých a křivolakých uličkách poblíž Whitechapu.

Jeho kroky se odrážely od kamenné dlažby, jejíž nerovnosti byly nasáklé špínou a včerejším deštěm. Vzduch byl prosycen směsicí pachů spáleného uhlí a vlhkého dřeva z neomezených komínů, z koňského trusu rozšlapaného do mezer mezi dlaždicemi, ale také z hořkosladkého aroma čerstvého chleba, který nevyspalí pekaři právě vytahovali z pecí. Občas zaznělo zaševelení okenic nebo tlumený hlas prodáváče novin, který rozkládal své zboží na rohu ulice.

Mužovy oči se zastavily na dlouhém řetězci drobných obchodů, které vypadaly jeden jako druhý.

Některé už byly otevřené a majitelé před nimi zametali chodníky, zatímco jiní teprve odemykali těžká vrata.

Vedlejší ulice nabízela jiný obraz – v ní se scházeli dělníci, tlačící se na sebe, zahřívající se levnou kořalkou i dechovými obláčky a čekající na ranní směnu v dílnách a továrnách.

V roce 1841 byl Londýn jedním z průmyslových center Británie a vyrostla v něm řada továren. Probíhala průmyslová revoluce, která vedla k rapidnímu rozvoji textilního i strojírenského průmyslu a městské výroby. Rozvíjel se obchod a infrastruktura, například železniční síť a parní pohon, což dále podporovalo růst průmyslu.

Železniční most vysoko nad mužovou hlavou zaburácel, když po něm projížděl vlak, jehož kouř se spojil s mlhou a vytvořil hustý smradlavý oblak visící nad ulicí.

První železnice v Londýně byla pod názvem London and Greenwich Railway otevřena nedávno, v roce 1836, a za tu dobu si už získala nejenom obdiv, ale i důvěru obyvatel. Trať vedla z centra Londýna do Greenwich a byla první zvýšenou železnicí na světě s tratí na viaduktu, což bylo dosud neslýchané.

Muž se přiblížil k Westminsterskému mostu, odkud měl výhled na dominantu Londýna – věž Big Ben, která se rýsovala nad řekou jako tichý strážce času.

Hodiny právě odbily šestou ranní a jejich hluboký zvuk rezonoval v tichu města, jako by i on volal ospalé město k životu. Co jiného je nový den než nová příležitost k naplnění existence? Tady a teď.

Co bylo, není, co bude, také není, je jen přítomný okamžik.

Šel dál a v tu chvíli ho ovanula opravdová vlna života, kterou nerozhýbávaly jen desetitisíce lidí, vylézajících jako krtci ze svých děr, ale kterou pohánělo všechno kolem – domy, stromy, poletující ptáci i mlha bombardovaná a rozpouštěná ranními paprsky slunce.

Na tržišti poblíž Covent Garden se objevily první povozy plné čerstvé zeleniny a květin. Jejich vozkové křičeli, vábili zákazníky nebo se dohadovali o cenách. Vedle nich kráčely

ženy s košíky v rukou, jejich tváře byly unavené, ale rozhodné, zatímco kolem nich pobíhaly bosé děti s rozčuchanými vlasy.

Nad městem se pomalu objevovala a vznášela energie, syrová a neklidná.

Londýn byl obrem, který se právě probudil – jeho srdce začínalo tlouci v rytmu kroků, kol a hlasů.

Pro toho, kdo kráčet ulicemi, to byl obraz nekonečné proměnlivosti, směs krásy a špíny, bohatství a bídy, naděje a zoufalství.

Ráno v Londýně v roce 1841 nebylo jen začátkem dne, bylo výjevem světa, který žil na hraně modernity a tradice, byl chaotický, a přitom podmanivý.

Chodec, jehož dosavadní život se měl zanedlouho změnit a sesypat do naprostého šílenství, nakonec zamířil do významné obchodní ulice Whitechapel High Street.

Tato ulice byla hlavní tepnou oblasti Whitechapel a sloužila jako rušné centrum obchodu a dopravy. Byla známá svými trhy, obchody a řemeslnickými dílnami, kde se prodávalo vše od potravin přes oblečení až po domácí potřeby.

Whitechapel High Street byla rovněž místem, kde se křížily různé společenské vrstvy – od dělníků a obchodníků po přistěhovalce, kteří se v této oblasti hojně usazovali. Ulice měla typický viktoriánský ráz s rušným každodenním životem, přeplněnými chodníky a všudypřítomnými vozy a koňmi.

Paprsky slunce se konečně prodraly skrz mlžné závoje a díky tomu přestávaly z nebe padat drobné, studené a vlezlé kapénky mlhy.

Chodec si svlékl kabát a přehodil si ho přes ruku.

Jestliže do této chvíle působil sice extravagantně, ale i omšele, najednou tu stál mladý muž, jehož oči zářily odhodláním.

Baron Roger Legrand, čtyřicetiletý malíř, který zatím svá díla prodával jen za drobné mince na trzích, se nestaral o rozvoj dílen či průmyslu, snil o tom, že jeho jméno jednou

zazáří v největších galeriích světa, že bude spojován s největšími umělci, kteří kdy běhali nejenom po Anglii, ale po celé zeměkouli.

Byl odrostlým mladíkem, který svým severským vzhledem přitahoval pohledy, kamkoli přišel.

Jeho světlé, téměř zlatavé vlasy v jemných vlnách rámovaly symetrickou tvář, kterou zdobil ostře řezaný profil a vysoké lící kosti. Tyto rysy mu dodávaly aristokratický vzhled, avšak jako člověk nepůsobil prkenně, nýbrž vstřícně a uvolněně.

Jeho oči byly hluboké, jasně modré jako letní obloha, a zdálo se, že odhalují tajemství skrytá pod povrchem.

Když se podíval na člověka, dostavoval se v jeho mysli nutkavý pocit, že vidí přímo do jeho nitra, což bylo jak fascinující, tak zneklidňující. Věřil proto, že je schopen odhalovat nejskrytější představy a touhy lidí, které potkával a s kterými se dával do řeči.

Pohodový a vstřícný výraz byl jeho nejsilnější zbraní.

Jemný, sotva znatelný úsměv, který dokázal vykouzlit na rtech, působil přirozeně, jako by byl vždy součástí jeho tváře. Odrážel se v něm klid a sebevědomí, které přitahovalo pozornost žen bez ohledu na jejich společenské postavení.

K tomu přispívalo i jeho vystupování – gesta byla plynulá a kultivovaná, pohyboval se s elegancí, která působila téměř tanečně.

Měl vysokou a štíhlou postavu, která byla důsledkem sportovního ducha i let strávených při práci v ateliéru a procházkách venkovem, kde hledal inspiraci. Jeho prsty, dlouhé a štíhlé, byly poznamenány stopami barev, což svědčilo o jeho vášni pro výtvarné umění.

Ruce, které dokázaly vytvořit mistrovské dílo, fascinovaly každou dívku, která se na ně podívala.

Disponoval hlubokým a klidným hlasem, a když mluvil, jeho slova působila jako melodie, která se posluchačům nadlouho vryla do paměti.

Nebyl ovšem dokonalý, jak by se mohlo zdát. Dokonalí lidé se vyskytují jen v nereálných představách a snech.

Jestliže na jedné straně působil na své okolí velice přitažlivě, skromně a vstřícně, na druhé straně byl do sebe zahleděný natolik, že poslední měsíce vnímal okleštěně jako jízdu, při které tu byl celý svět jen kvůli němu a pro něho. Jako kulisu pro jeho životní úspěch, kterým si byl až nekriticky jistý.

Jeho sebedůvěra spojená s jakousi až dětskou naivitou byla odzbrojující, současně však dráždila část lidí, především mužů, s kterými se potkával.

Muži jej považovali za nafoukaného spratka z dobře situované rodiny, který se sám o nic nezasloužil, všechno mu spadlo do klína, on si jen užíval pohodlného žití a ženy mu samy padaly do náruče.

Roger měl každopádně schopnost vzbudit v drtivé většině žen pocit výjimečnosti.

Nebylo to jen jeho vzhledem, ale především způsobem, jakým s nimi jednal. Na každou se díval tak, jako by byla jedinou a nejdůležitější osobou široko daleko. Každé jeho slovo, každý jeho pohled byl plný opravdového zájmu a hluboké empatie.

Dívky byly přitahovány i jeho intelektem, jeho vášní pro umění a jeho schopností vidět krásu tam, kde ji jiní neviděli či přehlíželi.

Nebyla to však jen jeho fyzická a mentální přitažlivost, co z něj činilo muže, kterému ženy nedokázaly odolat. Šlo především o jeho osobnost – kombinaci tajemství, vášně a hluboké citlivosti. Byl mužem, který dokázal inspirovat, rozesmát a vzbudit pocit, že nic není problém a život je jen nekonečné dobrodružství.

Považoval se za skvělého umělce, avšak jeho cílem nebylo jen tvořit umění. Chtěl ovládnout celý umělecký svět, stát se jeho dominantou a zanechat po sobě navěky nepřekonatelnou uměleckou stopu.

Ačkoli jej průmysl vůbec nezajímal, nechal se ovlivnit a inspirovat jeho bouřlivým rozvojem, a především obchodem, s kterým byl nedílně propojen.

Když jeho milovaný otec nedávno zemřel, zdědil po něm velmi slušné jmění a malý zámček na okraji Londýna. Byl přesvědčen o tom, že náhoda (nebo boží záměr), díky které pocházel z aristokratické rodiny, neměla na jeho stávající život žádný vliv.

Jako umělec v sobě potlačil mnohé světské záležitosti a cítil se být pověřen jediným posláním – přinést do života současné civilizace umění a tím ji kultivovat, vystavět nad nudnou každodenností cosi jako chrám, v němž si lidé uvědomí, že život je mnohem víc než jen biologické přežívání a opakovaný boj o jídlo, ošacení a střechu nad hlavou.

„Je něco víc než umění?“ kladl často nahlas sobě i svým známým a přátelům jednoduchou otázku.

„Ne, nic,“ odpovídal si sám, aniž čekal na odpověď někoho jiného, „umění je božský šleh do primitivního života lidí, šleh, který stojí nad vším, a když člověk pozoruje obraz nebo sochu, nachází přes tato umělecká díla spojení s Bohem, s nejvyšší formou existence.“

Matku ztratil už dávno, zemřela při porodu jeho bratra, týden po ní zemřel i bratříček a Roger tak vyrůstal jako jedináček, protože otec baron Charles Legrand se odmítal znovu oženit.

„Jeden dědic je tak akorát,“ mával vždycky rukou, když jej příbuzní přemlouvali, aby si našel druhou ženu a zplodil s ní další děti.

Baron byl nejnižším titulem šlechtického systému britského impéria.

Baroni bývali obvykle majiteli menších pozemků, nevlastnili ohromující sídla a měli omezený politický vliv. Nad baronem stál v hierarchii titulů v Anglii vikomt, hrabě, markýz, vévoda, princ a král. Tento systém šlechtických titulů se vyvíjel v průběhu staletí a v roce 1841 byl pevně zakotven v britské aristokracii i v britském společenském systému.

Důležitou roli hrála i dědičnost titulů, přičemž ty se většinou předávaly z otce na nejstaršího syna.

Roger zdědil vedle titulu barona slušný balík peněz v bance, malý zámek a velký zámecký park. Nebýt zámek místem, kde vyrůstal, asi by ho prodal. Ale sentimentální vztah k rodinnému majetku, předávanému z generace na generaci, jej přinutil jmenovat správce, který o rodinné nemovitosti pečoval.

Správce jmenoval svého oblíbeného vychovatele.

Když Roger převzal správu rodového sídla, jeho první kroky nevedly ani do hlavního salonu, ani do pracovny, nýbrž do staré knihovny, kde jej čekal muž, který pro něj znamenal víc než kdokoli jiný z domácnosti.

Pan Étienne Marceau, jeho bývalý vychovatel, stál u okna a pozoroval zahradu, stejně jako to dělal tehdy, když malý Roger poprvé držel v ruce dřevěného koně nebo se učil číst v ilustrovaných knihách.

„Étienne,“ pronesl Roger, přistoupil k němu a pevně mu stiskl ruku, „dnes ti chci splatit dluh, který se nedá vyčíslit. Bez tebe bych nebyl tím, kým jsem.“

Jmenoval jej správcem zámku, a to nejen z úcty, ale i z vděčnosti za roky, kdy ho vychovával s otcovskou láskou a jemností, jakou mu komorné, byť sebelepší, nedokázaly dát.

Étienne přijal funkci s klidným, dojatým úsměvem, vědom si, že jeho životní práce se naplnila tím nejčistším možným způsobem – důvěrou a náklonností jeho svěřence.

„Budu vám oddaně sloužit, můj pane, stejně jako vašemu otci, až do konce svých dnů.“

Roger se ovšem ze zámku vystěhoval, koupil za část zděděných peněz dům v prestižní čtvrti Londýna, kde nyní žil a maloval. Stačilo mu to ke štěstí.

Nechtěl jen pokračovat ve stopách svého otce. Chtěl si dobýt úspěch sám.

V hlavě se mu rodily velké plány.

Měl v úmyslu využít většinu zděděných peněz k vybudování sítě galerií v Paříži, Londýně, Vídni, Moskvě a dalších

světových metropolích, kde by milovníci umění měli možnost nakupovat díla těch nejlepších malířů na světě. Jeho snem tak nebylo stát se jen malířem, ale také největším galeristou své doby, ideálně všech dob.

V plánech mu byla oporou Julie Delacroix, dcera renomovaného malíře, která byla nejen jeho milenkou, ale také múzou a první kritičkou jeho děl.

Byla ženou, která na první pohled uchvacovala svou přirozenou krásou a půvabem. Její alabastrová pleť zářila jemným světlem, připomínajícím dokonalost soch, které Roger tolik obdivoval. Její dlouhé kaštanově hnědé vlasy padaly v měkkých vlnách na její ramena a záda, odrážejíce každý paprsek světla jako hedvábná látka.

Byly tak husté a lesklé, že se zdály být téměř neskutečné.

Měla oválný obličej s jemnými rysy, které tvořily vzájemně provázanou harmonii.

Oči, hluboké a tmavě hnědé, zářily inteligencí a vřelostí. Když se na Rogera podívala, měl pocit, že v jejím pohledu je skryto celé univerzum, zvláště když její dlouhé řasy vrhaly jemné stíny na tvář, což jí dodávalo nádech tajemnosti.

Ústa, plná a přirozeně růžová, byla často vyklenutá do úsměvu, který dokázal zahřát i ten nejchladnější den.

Byla štíhlá, avšak její tělo mělo ženské křivky, které podtrhovaly dívčí půvab. Šije byla dlouhá a ladná, přecházející do jemně tvarovaných ramen.

Ruce byly elegantní a štíhlé, s dlouhými prsty, které dokázaly s lehkostí přejíždět po klávesách klavíru nebo držet štětec. Její pohyby byly plynulé a přirozené, jako by byla stvořena k tomu, aby ladně proplouvala světem.

Když se procházela, její chůze měla v sobě něco téměř tanečního, něco, co přitahovalo pohledy všech kolemjdoucích, a co vlastně připomínalo Rogera.

Nebyla to jen její fyzická krása, co ji činilo tak výjimečnou, ale také způsob, jakým se nesla. Šlo o kombinaci elegance, sebedůvěry a jemnosti, která z ní vyzařovala.

Jistě, Roger byl do ní zamilovaný, a tak si možná vše, co se jí týkalo, trochu přibarvoval, ale on to tak prostě viděl a cítil.

Byla krásná nejen navenek, ale i uvnitř.

Její hlas byl melodický, klidný, s nádechem laskavosti, a když mluvila, její slova byla plná porozumění a moudrosti. Byla sotva dospělou ženou, která dokázala přes své mládí inspirovat nejen Rogera, ale i všechny, kdo ji poznali. Byla pro něj nejen múzou, ale i symbolem krásy, která dokázala přeměnit všední okamžiky v něco mimořádného.

Byla prostě ženou s přírodním šarmem, která dovedla oslnit společnost jediným úsměvem.

Dokonalá samozřejmě nemohla být a nebyla, dokázala být také svéhlavá a žárlivá, jen nerada se podřizovala, a když se jí něco opravdu zajídalo nebo nelíbilo, vybuchovala záchvaty hněvu, které ale rychle přicházely a stejně rychle i mizely.

Přestože se sama také pokoušela malovat, nikdy své výtvary nepovažovala za zdařilé. Výtvarná díla Rogera naopak bezmezně obdivovala, dokázala se na ně dívat i hodiny, a také se s Rogerem před nimi často a bez zábran milovala.

„Když se obrazy dívají, jak se milujeme, dodává jim to sílu, která nikdy nevymizí,“ vysvětloval a zdůvodňoval svou žádostivost, sexuální potenci i výdrž Roger. „Až na tomto světě už jednou nebudeme, ta síla v obrazech nás přežije a my se díky ní staneme nesmrtelnými.“

Nevěděla, jak to dělá, ale vždy když se s ní pomiloval a byl jí nablízku, vytáhl odkudsi zvláštní květinu – lilii se sytě červenými květy – a položil ji na postel. Netušila, kde ji vždy sehnal, ale pokaždé ji měl po ruce, jako by dopředu věděl, že k jejich milostnému aktu dojde.

Všude v květinářstvích měli bílé lilie. Dokud Rogera nepoznala, netušila, že mohou být i červené.

Její otec mistr Henri Delacroix však neskrýval svůj despekt vůči Rogerovým ambicím směřovaným jak do neotřelého přístupu k výtvarné tvorbě, tak do světa obchodu v rámci galerií.

Obchod považoval za pokleslý, kdežto umění za vrchol lidského génia, který nemá mít s obchodem nic společného.

Henri Delacroix byl mužem, jehož vzhled odrážel dlouhé roky věnované umění a hlubokou oddanost tradicím. Jeho postava byla vysoká, avšak s věkem se shrbila, což dodávalo jeho vzhledu jakousi důstojnou pokoru. Jeho tvář zdobená sítí hlubokých vrásek připomínala mapu životních zkušeností. Tyto vrásky se zvláště soustřeďovaly kolem jeho očí a úst a svědčily o letech přemýšlení, tvoření a přísného sebezkoumání.

Vlasy, kdysi sytě černé, byly nyní stříbřitě bílé, což ještě více zdůrazňovalo jeho věk a moudrost. Nosil je pečlivě upravené, ale s lehkým náznakem nedbalého uměleckého stylu, který byl pro něj charakteristický.

Jeho oči byly tmavé, téměř černé, a vyzařovala z nich jakási tvrdost, kterou si získal roky lpění na zásadách a tradicích. Jejich pohled byl často kritický, ať už směřoval na malbu, nebo na člověka, nebo na cokoli jiného.

Měl úzké, avšak pevné rty, které se jen zřídka rozšířily do úsměvu. Jeho výraz byl většinou zamyšlený nebo přísný, což odráželo jeho konzervativní pohled na umění a život. Nos měl ostrý a výrazný, což podtrhovalo jeho autoritativní vzhled. Brada byla pevná, zdůrazňující odhodlanou povahu.

Co se týče oblékání, dával přednost jednoduchým, ale elegantním oblekům, většinou v tmavých barvách. Často nosil vázanku a pečlivě upravenou vestu, což podtrhovalo jeho formální přístup nejen k životu, ale i k umění.

Ruce, i přes jejich vrásčitost, měl stále pevné a jisté. Byly to ruce muže, který strávil tisíce hodin s paletou a štětcem. Na konečcích prstů a pod nehty měl stopy barev, které ani čas, ani umývání nedokázaly zcela odstranit.

Byl známý svým nekompromisním přístupem k výtvarné tvorbě. Věřil v tradice a odmítal jakékoli moderní trendy,

kteřé podle něj narušovaly čistotu umění. Jeho hlas byl hluboký a autoritativní, a když mluvil, jeho slova byla pečlivě volená, což přidávalo váhu každému jeho výroku. V kruzích umělců byl respektován, avšak často také obáván pro svou kritičnost a neústupnost.

Přesto měl ve své tvrdosti jistý druh šarmu, který vyvěral z jeho hluboké oddanosti umění. Byl symbolem pevného řádu v neustále se měnícím světě a pro mnoho mladých umělců představoval jak inspiraci, tak výzvu.

Pro svou dceru Julii byl nejen otcem, ale také přísným učitelem, který jí připomínal hodnotu tradice a disciplíny.

„Máš sice talent, mladý muži,“ říkával s jemným náznakem ironie Rogerovi, „ale umění je oříšek tvrdší, než si myslíš. Měl bys malovat a nechat obchody těm, kteří toto čertovské řemeslo ovládají. Každý zkušenější obchodník tě ošulí a namaže si tě na chleba jako hrudku másla.“

Roger se těmito poznámkám usmíval, ale v nitru ho trápily.

Toužil dokázat, že jeho cíle nejsou jen snem mladého idealisty.

Neviditelná pavučina intrik, kterou nebyl schopen zachytit, však kolem něho začínala utahovat své nitky, aniž by si toho všiml.

Měl peníze, a to lákalo lidské predátory podobně jako medvědy včelí med.

Mnozí muži v londýnské společnosti Rogerovi jeho ambice nepřáli. Nejvlivnější z nich byl Louis Monfort, bohatý galerista, který zčásti ovládal anglický a francouzský trh s uměním, ale současně obchodoval s kdečím.

Právě Monfortovi se doneslo, o čem Roger občas ve společnosti hovořil.

Viděl v něm přímou hrozbu pro svou obchodní dominanci. Ve chvíli, kdy baron Charles Legrand zemřel a syn – Roger – se dostal k jeho penězům, rozpoznal příležitost. Rozhodl se jeho peněz zmocnit. Stal se nebezpečným, aniž to v počátcích kdokoli zaznamenal.

„Konkurence se musí vzít pod krkem dříve, než nabere sílu,“ šeptal svému důvěrníkovi, německému námořníkovi, s kterým náhodně popíjel v přístavní hospodě.

„Máš recht,“ dostalo se mu odpovědi. „Vzít pod krk a podříznout!“

„Ja, das ist genau richtig,“ zareagoval velmi slušnou němčinou Monfort a pokýval hlavou. „Napadá mě, že bych mohl otevřít velkou galerii i u vás v Německu. Co myslíš?“

„Myslím, že je mi to u prdele. Pozitříí budu zase na moři a nějakými obrázky si můžu tak akorát vytříit řiť.“

Legrand vnímal každičký závan větru, každou šmouhu mlhy.

Přehodil si kabát do druhé ruky a dál krácel tichými ulicemi Londýna, jejichž dlažba byla pokryta ranními kapkami rosy, které se třpytily v prvních paprscích slunce. V jeho očích se zrcadlil svět, v němž hledal inspiraci pro své obrazy, a v němž se nechával vést tlumeným šuměním městského života.

V jeho kroku bylo něco zkoumavého, jako by každá ulice, každá budova byla tajemstvím, jež čekalo na to, až bude rozluštěno.

Všude kolem něj se mísil odlesk minulosti se závanem moderního světa, když parní vlaky hučely po kolejích a klasičtí obchodníci v kožených kabátech přecházeli kolem elegantních krámů, kde se zrcadlily naleštěné stoly.

Zastavil se na rohu ulice, kde se rozprostíraly dvě protikladné reality Londýna – ponuré domy z georgiánské doby, smutné a majestátní, a vedle nich novější obchody s okny plnými exotických předmětů. To kontrastovalo se zlatavými ranními barvami, které se objevovaly v oknech a výlohách.

Krásné barevné obrazy, které mohl zachytit, se ve chvíli, kdy se zhluboka nadechl, zdály být přímo před ním – stačilo jen vybrat správný motiv.

Procházel se elegantními ulicemi čtvrti Pimlico, kde každá řada střešních oken vyprávěla příběh bohatství a moci. Ve

vzduchu visel klid, ztížený jakýmsi jemným napětím, které by si jen málokdo uvědomil. Jeho srdce bilo rychleji, jak procházel mezi domy, v jejichž oknech se občas zjevil stín v bílých závěsech, jako by se tam něco skrývalo za oponou tajemství.

„Tady, tady musím hledat,“ mumlal si pro sebe, když kráčet dál a jeho oči zavadily o širokou ulici, na které se stavěly honosné paláce. Po levici se rozprostíralo Královské náměstí, kde se na chvíli pozastavil, aby si prohlédl domy, které byly ztělesněním elegance a bohatství, a přemýšlel, jak by mohl zachytit ten kontrast mezi jejich pevnou, majestátní krásou a křehkostí, kterou cítil ve vzduchu.

Jako malíř, jenž neustále hledá nové způsoby, jak zachytit svět kolem sebe, se zaměřil na detaily. Krabice s čerstvými květinami na rohu ulice, jež zůstávaly neměnné v tichu ranního městského života, nebo záře slunce, jež prozářila uličku s vydrženými dlaždicemi. Každý obraz, každý nádech byl pro něj návodem, jak vytvořit svou vlastní vizi Londýna – města, jež bylo zároveň živé a tajemné.

Pokračoval dál, napříč Hyde Parkem, kde se stíny stromů proplétaly s jemnými paprsky slunce. A zde, mezi stromy a rozkvetlými keři, se jeho oči konečně zvedly k horizontu, kde se za kouřovou oponou zjevil velkolepý obrys městských věží.

Město před ním bylo jak malířova paleta, připravené ukázat svou plnou krásu v každém detailu. Stačilo jen vzít štětec a nechat se vést těmi obrazy, které v něm ožívaly s každým krokem, který učinil.

Moc se těšil, až v ateliéru převede tyto živoucí obrazy na malířské plátno.

Netušil, že už mu na to nezbude čas. Člověk zpravidla netuší, kdy do něj uhoří syrová realita života tak mocnou silou, že nebe se změní v peklo.

Stíny a temné pavučiny kolem něj zahájily útok, přitom nic takového nevnímal. Přestože miloval kontrasty, tento si nemohl uvědomit, neboť se chystal za jeho zády.

Nebál se světa kolem, naopak, považoval ho za svého nejlepšího přítele a trochu i za sluhu, což si ovšem nepřipouštěl.

Od zkázy už ho nedělily roky ani měsíce, jen pouhé dny.

A on v mladické pýše nic netušil, myslel si, že celý vesmír je schopen sevřit ve svých dlaních a modelovat ho tak, jak usoudí za správné. Že je mu k dispozici.

Konečně dorazil k malému květinářství a na jeho rtech se rozzářil úsměv, když ho pozdravila prodavačka a podávala mu kytici z červených lilií: „Mladý pane, jen jsem se ráno vzbudila, hned jsem si pomyslela, že byste se dnes mohl stavít. A nemýlila jsem se! Ať vám lilie dlouho vydrží čerstvé!“

Pokýval hlavou a odpověděl: „Jistě vydrží, nikde jinde v Londýně se nedají tak krásné květy koupit, jen u vás.“

Zaplátil, rozloučil se a zamířil domů, naplněný až po okraj pozitivními emocemi z jarního londýnského rána.

Celý den pak dokončoval obraz, pro který vymyslel název „Zvolili papeže“. Nedávno totiž přečetl knihu o konkláve a volbě papeže, a tak tento proces a jeho dopad na lidstvo i vesmír vyjádřil prostřednictvím olejových barev.

„Krucí, to jsem trefil přesně,“ pochválil se a zíral na obraz ve chvíli, kdy si šeptem přikázal: „Dost, a už na to nešahěj!“

Z obrazu na něj dýchala mimořádně silná směs emocí: hrůza i naděje, obava i rozhřešení, konečno i nekonečnost, lež i pravda, nenávist i láska, svázanost i svoboda, konec i počátek, všechno v jednom...

V Londýně papeže až tak neprožívali, ale on si najednou uvědomil, že jeho rukou papež jako by promluvil, když se nechal takto vyobrazit. Nebo mu ruku vedl sám Bůh?

„Co by mi tak Bůh mohl prostřednictvím ruky a štetce sdělovat?“ zašeptal. „Prostě to ze mě vypadlo. Uvidím, co na ten obraz řekne Julie.“

Uvědomil si, že se na ni těší a nemůže se dočkat, až se s ní začne před novým obrazem milovat.

V roce 1841 byly domy bohatých měšťanů v Londýně soustředěny především v několika prestižních čtvrtích, které byly známé svými elegantními a reprezentativními rezidencemi.

Mayfair byl jednou z nejexkluzivnějších a nejbohatších oblastí Londýna, kde se nacházela sídla měšťanů, obchodníků, vysokých úředníků a šlechticů. Byla známá pro své široké dlážděné ulice, krásné domy a blízkost k St. James's Parku.

Z jednoho okna menšího stavení se v nejvyšším patře linulo světlo. Tam, v malém ateliéru s výhledem na park, seděl Roger a skláněl se nad plátnem.

Jeho ruka, umazaná od barev, se pohybovala s pečlivým soustředěním, jako by každý tah štětce byl klíčem k jeho budoucnosti.

V tichu ateliéru prosyceného vůní olejových barev, terpenýnu a dalších rozpouštědel stálo na dřevěné podlaze masivní plátno opřené o malířský stojan.

Okno bylo pootevřené a jemný vánek si pohrával se závěsem, který sem tam zastiňoval paprsky zapadajícího slunce.

Roger seděl na dřevěné stoličce, v ruce držel štětec, jehož konec byl pokryt směsí jemných odstínů barev.

Před ním, na podstavci z hebkého sametu, ležela Julie.

Byla úplně nahá, její alabastrové tělo vypadalo jako ztělesnění antické sochy. Světlo, které dopadalo na její křivky, zvýrazňovalo jemnou texturu její kůže i linie jejího těla.

Vlasy měla rozpuštěné a rozprostřené kolem hlavy jako aureolu. Její oči, lehce přivřené, ho pozorovaly s náznakem úsměvu.

Tělo měla uvolněné, a v jeho držení byla elegance, kterou si už před rokem zamiloval a nemohl ji nikdy dostat pryč ze své mysli.

„Zůstaň přesně tak,“ řekl tichým, ale naléhavým hlasem. „Světlo je teď dokonalé.“

Usmála se: „Pro tebe bych zůstala takhle navěky.“

Ponořil štětec do barvy na paletě a opatrně nanesl na plátno další tah. Jeho pohyb byl pečlivý, téměř obřadní.

Vůbec každý tah štětcem byl jako vyznání lásky – jemný, ale zároveň vášnivý.

Když včera maloval obraz „Zvolili papeže“, myslel na existenci, nadčasovost, smysl života, podstatu lidského bytí, dnes měl v hlavě jiné věci – lásku, kterou prožíval a cítil. Barvami vyjadřoval krásu Julie, její vnitřní klid, ale i energii, kterou vyzařovala.

Ateliér rezonoval spojením duší a tichou atmosférou.

Jen občas bylo slyšet zvuk štětce klouzajícího po plátně nebo jemné praskání dřeva z kamínek v rohu místnosti.

Roger se na chvíli zastavil a zadíval se na obraz. Přimhouřil oči, jako by zvažoval, zda dalším tahem může zachytit to, co slovy vyjádřit nelze, nebo to už jen pokazí.

„Jak to vypadá?“ zeptala se zvědavě, aniž by se pohnula.

Podíval se na ni, jeho oči byly plné obdivu.

„Jsme blízko,“ odpověděl. „Ale ne dost. Tvoje krása... je něco, co barvami nemůžu plně zachytit. Musím do obrazu vložit i kus sebe, víš? Jen tak samotnou tě tam nedostanu.“

„Ne?“

„Ne. Obvykle když maluji nahou ženu, musím jí krásy přidávat, aby mi obraz neomlátila o hlavu, ale u tebe nejsem schopen najít cestu, jak vyjádřit celou tvoji...“

Zasmála se tichým melodickým smíchem, který tak miloval.

„Vždy najdeš způsob, jak si poradit,“ řekla, „v tvých rukou se barvy mění v poezii, tak se to říká, víš?“

Na chvíli odložil štětec a přistoupil k ní.

Jeho pohled, intenzivní a plný vášně, ji přiměl natáhnout k němu ruku.

„Jen na moment,“ zašeptal hlasem plným emocí.

Pomohl jí z podstavce, kde ležela, a přitiskl ji k sobě.

Její tělo bylo teplé, kůže hebká, a její dech se spojil s jeho. Trochu jí barvou znečistil kůži, ale vůbec to neřešili.

„Nemohu odolat,“ přiznal se, když ji hladil po tváři.

Odpověděla mu polibkem, který byl nejprve jemný, ale rychle nabral na intenzitě. V ten moment se vše ostatní

vytratilo – ateliér, barvy, štětce, plátno... Byli jen oni dva, splynutí v milostném rituálu, který byl stejně starý jako lidstvo samo.

Podlahu ateliéru najednou pokrývaly jejich rozházené věci, mezi kterými se váleli a vášnivě milovali.

Roger cítil, jak mu její blízkost dodává novou energii a novou inspiraci.

Tiskli se k sobě velkou silou a Julie vzdychala.

Neznalý posluchač by si mohl myslet, že vzdechy vyjadřovaly velkou bolest, ale bylo tomu přesně naopak. Vyjadřovaly absolutní rozkoš, kterou není schopno vyvolat nic jiného než oboustranně oddané milování.

Když se zklidnili po společně prožitém orgasmu, jako by se opravdu celý vesmír smrskl jen do jejich doteků a vzájemné provázanosti. Oba se znovu zhluboka nadechli a usmáli jeden na druhého.

„Neskutečné,“ pochválil ji, „jsi naprosto neskutečná. Miluju tě, víš?“

„Já tebe,“ přivinula se k němu. „Nikdy už nebudu v tomto životě chtít jiného chlapa, protože druhý takový jako ty prostě není.“

Usmál se: „Teď jsem připraven dokončit to, co jsme začali před tím, než...“ řekl a znovu vzal štětec do ruky.

Vrátila se zpátky na podstavec, její tvář zářila spokojeností, zatímco Roger pokračoval v práci. Jeho tahy štětcem byly teď rychlejší, plné života a nově nalezené vášně.

„Počkej,“ přistoupil k ní nečekaně a ukázal na její stehno.

Lesklo se na vnitřní straně rosolovitou tekutinou, kterou společně při milování vyprodukovali.

Dvěma prsty tekutinu smázl a pak ji natřel na plátno v místě, které dosud nepokrývala olejová barva.

„Teď jsme obraz společně podepsali,“ podíval se do jejích očí, „těch pár kapek znamená, že v tomhle obraze budeme už navždy spolu. Po staletí, po která bude obraz někde viset,

nás nic a nikdo nerozdělí. Moje semeno a tvoje, nevím, jak to označit, prostě...“

„Jsi blázen,“ smála se, „ale zní to dobře. My dva proti času. Proti smrtelnosti. Můžeme stejně podepisovat i další obrazy, které namaluješ. Je to dobrý nápad?“

Roztáhla nohy a nabídla mu další dávku životadárného elixíru.

„Ten nejlepší,“ přikývl, „ale to si mě budeš muset vzít, kde bych tě sháněl, kdybys nebyla pořád po mém boku?“

„S tím počítej, že si tě vezmu. Každou jinou ženskou, která by se mi postavila do cesty, vykopu na ulici!“

Oba se rozesmáli, aniž tušili, že je nerozdělí jiná žena, ale jiný muž.

Už za pár dní.

Pokračoval v práci. Jeho štětec zkoumal detaily – stín pod její klíční kostí, odraz světla na křivce jejího boku, jemnou linii jejího krku. Každý tah byl víc instinktivní než pečlivě promyšlený.

Ponořil se do práce natolik, že ztratil pojem o čase.

Ateliér zalitý teplou září svíček, které průběžně zapaloval, aniž by přestal malovat, připomínal pohádkovou scénérii.

Když konečně odložil štětec, cítil se vyčerpaný, ale také naplněný.

Pohlédl na obraz a potom na Julii. Ta se posadila a přehodila přes sebe lehkou deku, kterou měla připravenou vedle podstavce.

„Je nádherný,“ zašeptala, když se podívala na plátno. „A ty víš, že pro mě budeš vždy ten největší umělec, bez ohledu na to, co vytvoříš. Jsi geniální.“

„A ty jsi moje múza,“ odpověděl. „Bez tebe bych nikdy nepoznal, co znamená opravdu tvořit. Svojí přítomností ve mně navozuješ správnou míru vzrušení.“

Objali se uprostřed ateliéru, obklopeni vůní barev a tichou poezií okamžiku, který se zdál být věčný.

Po dokončení obrazu, kdy ateliér utichl a Roger pro dnešek definitivně odložil štětec, se oba přesunuli do ložnice, která sousedila s ateliérem.

Šlo o prostornou místnost s vysokým stropem, jejíž okna směřovala k noční obloze poseté hvězdami. Velká postel s měkkými polštáři a příkrývkami z jemného lnu byla středobodem pokoje.

Julie ležela opřená o polštáře, nahé tělo měla částečně zahalené dekou. Roger si lehl vedle ní, jednou rukou ji objímal, zatímco druhou si podpíral hlavu.

„Myslíš, že hvězdy skutečně ovlivňují náš osud?“ zeptala se, její hlas byl tichý a plný zamyšlení. Oči upírala na oblohu, kterou viděla skrze otevřené okno.

Pousmál se: „Nevím, zda ovlivňují náš osud, ale vím, že když na ně hledím, připomínají mi, jak maličcí jsme. A zároveň jak velké může být to, co cítíme uvnitř sebe.“

Otočila se k němu a položila mu ruku na hrudník: „A co láska? Myslíš, že je psaná ve hvězdách, nebo je to něco, co si také sami vytváříme jen sami v sobě?“

Zamyslel se a pohladil ji po vlasech: „Myslím, že láska je obojí. Je to něco, co k nám přichází nečekaně z nebes. Ale také něco, co musíme pěstovat, chránit a budovat. Jako obraz. Tah za tahem, barvu po barvě, odstín po odstínu.“

Pořád se usmívala, přisunula se blíž k němu a šeptala: „Jsi básník, nejen malíř. Ale máš pravdu. Naše láska je jako ten obraz, co jsi teď dokončil. Každý jeden tah štětce je v něm zvláštní a jedinečný. A dohromady tvoří něco nádherného.“

Políbil ji na čelo a na chvíli zavřel oči: „Víš, Julie, bez tebe bych nikdy nepoznal, co znamená skutečně tvořit. Ty nejsi jen mou múzou. Jsi mým světem. Uměleckým i opravdovým.“

Venku zafoukal jemný noční vánek, který přinesl do pokoje vůni čerstvé trávy a květin. Julie se znovu zadívala na hvězdy: „Když se dívám na oblohu, mám pocit, že čas neexistuje. Že jsme tu navždy jen my dva.“

Objal ji pevněji: „Ať už hvězdy říkají cokoli, jedno vím jistě. Dokud budu žít, budeš mou hvězdou. Mou jedinečnou, neuhasínající hvězdou.“

Odpověděla mu dlouhým, něžným polibkem.

Poté se oba ponořili do ticha noci, poslouchali vzdálené zvuky města a nechali se unášet klidem okamžiku, který byl jen jejich. Hvězdy nad nimi zářily jako tiché svědkyně jejich lásky, jejich snů a jejich budoucnosti.

Po chvíli se na něj podívala s vážným výrazem. „Rogere,“ zašeptala, „slib mi něco. Ať už se stane cokoli, ať už nás život zavane kamkoli, nikdy nezapomeneme jeden na druhého a na to, co k sobě cítíme.“

Zadíval se jí do očí a přikývl: „Slibuji, Julie. Má láska k tobě je jako ty hvězdy na nebi. Nikdy nezmizí, nikdy nezhasnou, nikdo je nemůže utrhnout ani ukrást. Jsou tam, na obloze, a napořád. Vrací se každou noc. Kdyby nás cokoli rozdělilo, já se k tobě vždycky vrátím. A ty? Slibuješ mi totéž?“

Přikývla a její oči se zaleskly: „Slibuji, že tě budu milovat navždy. Ať už budeme spolu, nebo nás rozdělí jakákoli vzdálenost. Naše láska přechká všechno.“

Objali se pevně, jejich srdce tloukla ve stejném rytmu.

V tu chvíli se zdálo, že čas skutečně neexistuje. Byli jen oni dva, jejich láska a vesmír, který se rozpínal do nekonečna jako němý svědek jejich slibu věčnosti.

Roger nebyl jen obyčejný umělec. I když jeho práce teprve začínaly přitahovat pozornost, věděl, že jeho talent je jen částí toho, co jej dovede k úspěchu.

„Umění samo o sobě nestačí,“ říkal často, „svět umění ovládají ti, kteří mají peníze a vliv. Pokud se stanu jedním z nich, otevře se mi cesta na vrchol.“

Na stole mu ležely plány galerií, které navrhl: Paříž, Londýn, Vídeň, Berlín – každé město mělo mít svůj chrám umění, jehož značka by nesla jeho jméno.

Plánoval investovat zděděné peníze po otci do vybudování sítě, která by nejen vystavovala umění, ale také ho prodávala sběratelům a mecenášům.

V tom všem hrála klíčovou roli Julie, která byla nejen jeho milenkou, ale také jeho největší oporou. Její přítomnost v něm vzbuzovala odvahu a její rady mu pomáhaly zdokonalovat jeho díla. Byla jeho kritikem i múzou, ženou, která dokázala ve společnosti otevírat dveře, jež by jinak zůstaly zavřené.

„Tvá vize je velkolepá,“ říkala mu jednoho večera, když společně hleděli na plány, „ale musíš si dát pozor na ty, kteří tě chtějí zastavit. Můj otec vždycky říkával, že umění je bitevní pole, kde vítězí nejen talent, ale i lstivost.“

Byl si těchto hrozeb vědom. Ve světě umění nebylo místa pro slabost.

Ale on věřil v dobro a v to, že prozíratelnost nakonec vždy odmění ty, kteří to myslí dobře. A on to dobře myslel.

Mezi jeho největší odpůrce patřil už zmíněný Louis Monfort, bohatý galerista, který v něm viděl jak konkurenci, tak příležitost k obohacení.

Byl to muž s širokými vazbami a nebyl ochoten přenechat mladému idealistovi svůj trůn. A nemínil mu ani udělat místečko pod trůnem.

Jednoho dne tak Roger obdržel nečekané pozvání na večírek, který Monfort pořádal pro přátele ve své luxusní rezidenci.

Julie Rogera varovala, ať nikam nechodí, ale on cítil, že tato šance může být klíčem k jeho budoucnosti.

„Musím jim ukázat, že jsem rovnocenný,“ prohlásil odhodlaně, „a víš co? Pojď tam se mnou, jsi bystrá, a kdyby hrozilo něco, čeho si nevšímnu, varuješ mě!“

Volba vejít s Monfortem do styku však měla změnit jeho osud, a vlastně osudy jich obou... zásadně... nešťastně... tragicky... šíleně...

Louis Monfort je přijal s otevřenou náručí a s širokým úsměvem.

„Vaše díla mají velký potenciál,“ řekl s přátelským úsměvem Rogerovi. „Pokud budeme spolupracovat, vytvoříme něco velkolepého.“

Pak jeho zrak sklouzl na Julii.

Zalapal po dechu.

Byla to ona, Ježíši Kriste, ona se tu zjevila jako víla, ke všemu po boku tohoto naivního mladíčka, kterému umřel fotr a odkázal mu hromadu peněz!

Proto se na něj nalepila?

Ale já mám přece dost peněz taky, odpověděl si v duchu, není nic, v čem by mně ten naiva sahal alespoň po kotníky!

Spatřil ji poprvé během jedné z prestižních vernisáží pořádaných v ateliéru Henriho Delacroixe před půl rokem. Už tehdy ho zaujala svojí nevšední krásou.

Atmosféra byla tehdy noblesní, místnost naplněná světlem křišťálových lustrů, šumem konverzace a vůní drahých parfémů. Přesto se mu zdálo, že celý ten velkolepý rámec bledl ve srovnání s dívkou, která se tam objevila, a která, Kriste Pane, právě teď vstoupila na jeho vlastní večírek.

Myslel, že už ji nikdy neuvidí, a najednou tu byla a tvářila se jakoby nic.

Měl mžitky před očima, jako by spatřil zjevení.

Julie Delacroix kráčela s elegancí a lehkostí, která ho okamžitě uchvátila, ještě více než tehdy. Doslova lapal po dechu a nemohl z ní spustit oči.

Její tmavé vlasy, jemně stočené do volného drdolu, odhalovaly štíhlou šíji, zatímco její šaty z pastelově modré látky ladně obepínaly její siluetu. Ve světle svíci se její pleť jevila téměř průsvitná, oči zářily jako dvě hvězdy, a její úsměv měl moc ztišit i ten nejhlasitější hovor v místnosti.

Zůstal stát na místě, neschopen odvrátit zrak.

Mysl mu zaplavila jediná myšlenka: tato dívka musí být jeho.

Touha jím doslova lomcovala.

Nebylo to jen o její kráse, ale o tom, jak dokázala přitáhnout pozornost každého v místnosti, aniž by se o to vědomě snažila. Byla jako živý obraz, který se neukládá na plátno, ale do srdcí těch, kdo ho spatří.

Tiskla se k Rogerovi, ale Monfort si začal představovat budoucnost, ve které by vedle ní stál on, dobře zajištěný a veleúspěšný byznysmen, a tiskla by se k němu.

Čím ji mohl zaujmout mladý floutek Legrand? Neměl v kapse žádnou kartu, s kterou by mohl hrát.

Snad jen ty peníze po otci, ale zase tak moc jich po starém baronovi zůstat nemohlo.

A i kdyby zůstalo, stejně ho o ně připravím, blesklo mu hlavou.

Jsem na tom po všech stránkách mnohem lépe, přesvědčoval se, jsem někdo, on je nikdo. A ženy vždycky dají přednost silnějšímu a úspěšnějšímu muži, mají-li se rozhodnout ne o jedné noci, ale o rodině, dětech a celém životě.

Najednou viděl Julii jako svou manželku, jako hvězdu svých společenských večerů, jako ženu, která by mu přinesla prestiž i štěstí, potomstvo a rodinné zázemí, i závist jiných mužů... V jeho představách se tak stala nejenom objektem touhy, ale také klíčem k jeho dalšímu společenskému vzestupu.

Byl přesvědčen, že s jeho šarmem a prostředky nebude těžké získat její přízeň a srdce.

Podvědomě už teď plánoval, jak ji osloví, jak ji okouzlí svými rétorickými schopnostmi a dary. Věděl, že cesta k jejímu srdci povede přes důvěru jejího otce Henriho Delacroixe, a byl připraven udělat cokoli, aby tohoto cíle dosáhl.

Pár se od něho po několika zdvořilostních frázích vzdálil, Julie se stále držela po boku Rogera a tu a tam se zapojovala do rozhovoru se známými.

Monfort z ní ovšem nemohl spustit oči, stále ji po očku sledoval, vnímal každé její gesto, každý úsměv.

V té chvíli si slíbil, že ji získá, ať to stojí cokoliv.

Jako zkušený obchodník byl ochoten vstoupit do jakékoli hry, intrikovat, klamat – dokonce i riskovat, a to jen proto, aby se stala jeho ženou!

Níjak přesně si ten proces nedefinoval, ale jeho mysl zcela zachvátila touha a představa úžasné budoucnosti: Julie jako oddaná manželka, vstřícná milenka, která splní každé jeho přání, vynikající společnice, po níž budou ostatní muži šilet, a hvězda společenských událostí, která jeho prestiž pozvedne už jen svou přítomností... moje nádherná žena Julie Monfortová!

Vzdychl.

Ted' tu ještě pořád stála po boku mladého naivního hochy, ale to už brzo skončí.

Spal s ní už?

Nebo ne?

Představa, že se ten mladíček dotýkal jejího panenského těla, nedej bože, že do ní strkal svůj pohlavní úd, mu přišla odporná stejně jako znesvěcení sotva dostavěného chrámu.

Louis Monfort byl muž menšího vzrůstu, avšak jeho postava nepostrádala určitou důstojnost. Uhlazené tmavé vlasy byly vždy dokonale učesané, což zdůrazňovalo jeho pečlivost a smysl pro detail.

Nosil obleky na míru, které mu dodávaly zdání elegance, přestože jeho malá, podsaditá postava nikdy nevyzařovala opravdovou autoritu.

Oči, temné a bystré, často zářily vychytralostí, zvláště když plánoval své obchodní transakce, na druhé straně v nich však mnozí nespatořovali vychytralost, ale bystrého ducha.

Už tehdy, když poprvé spatřil Julii na akci jejího otce, se v něm něco pohnulo, a ač to bylo jen krátkodobé, mělo to strašlivou sílu. Stála u okna, obklopená světlem, které procházelo závojem krajkových záclon, a její ladné křivky a přirozená elegance ho okamžitě zaujaly.

Byl zvyklý na ženy, které se ho snažily zaujmout drahými šperky, parfémy a přehnanou gestikulací či oduševnělou

konverzací. Byl by jistě pro každou z nich skvělou partií, ale dosud si žádnou nepřipustil k tělu více, než bylo potřeba, jen s nimi trávil příjemné noci plné všelijakých milostných nápadů a extempore.

Ale Julie působila jinak – byla ztělesněním přirozené krásy a klidu, navíc se mu rozhodně nevtírala. Naopak.

Uplynul půlrok a ona tu znovu stála kousek od něho – krásná, mladá, voňavá...

Hned rozpoznal, že na rozdíl od předešlých milostných vzplanutí nyní nešlo o krátkodobé okouzlení – podlehl šarmu té ženy, skoro ještě dítěte, a propojil si všechno do jednoho rámce – milenka, životní partnerka, matka jeho dětí, společenská hvězda...

Jeho pohled sjel od jejích jemných lícních kostí, zvýrazněných měkkým ruměncem, až po ruce, které jemně svíraly vějíř, jímž si ovívala obličej.

V tu chvíli si uvědomil, že by udělal cokoli, aby získal její pozornost.

Jenomže se nehnula od Legranda.

Pocítil příval závisti i žárlivosti.

Copak by měl prohrát s tím hochem, který si ještě nedávno hrával někde na pískovišti?

Co ten může vědět o životě?

Copak ten by se uměl postarat o rodinu?

Uvědomoval si a připomínal, že Julie je s ním ale pořád spojená, že s ním možná sdílí i postel, a to jeho posedlost zbavit se mladého barona ještě více podněcovalo a násobilo.

Najednou začal vidět Rogera Legranda jako svého rivala nejen v podnikání a umění, ale i v lásce.

Přestože se snažil zachovat klidnou a přátelskou fasádu, jeho myšlenky již teď směřovaly k plánům, jak zorganizovat, aby získal, co chce – jak Rogerovu dívku, tak jeho peníze.

Žádná cena pro něj nebyla příliš vysoká, pokud to znamenalo dosáhnout svého cíle.

Pohled na Julii v něm rozněcoval plamen, který ho přitahoval, přestože věděl, že by ho mohl spálit.

„Bude moje,“ šeptal, „moje za každou cenu, i kdyby se čerti ženili!“

Polekaně sebou trhl, když si uvědomil, že ho mohl někdo slyšet.

Rozhlédl se, ale nezaznamenal žádný překvapený obličej.

Louis Monfort a Armand Roux jako zkušení podnikatelé dobře věděli, že k získání rozhodujících informací o Rogerových plánech s galeriemi potřebují zvolit jemnější, manipulačnější přístup než nějaký tvrdý útok.

Místo přímé konfrontace se ho rozhodli obelstít, a to pod rouškou přátelství a vzájemného spojení.

Byl nezkušený a naivní, navíc snílek, neočekávali žádné zásadní problémy, na které občas narazili při obchodování se zkušenými starými vlky.

Atmosféra společenského večera byla příjemná, osvětlená měkkým světlem plynových lamp a provoněná drahými doutníky.

Monfort působil přívětivě a laskavě, jako by snad opravdu upřímně obdivoval Rogerovy ambice, které mu baron tak nadšeně líčil.

„Musíme se spojit, mladý příteli,“ pronesl Monfort s úsměvem, když si poslechl Rogerovo vyprávění o tom, k čemu směřuje a co by chtěl dokázat, zatímco mu podával sklenici prvotřídního koňaku. „Vaše sny o mezinárodních galeriích jsou impozantní. Takové vize potřebují silné partnery, a já i Armand věříme, že bychom mohli pro vás být tou správnou oporou. Když dáme dohromady vaše nadšení a naši zkušenost, mohla by z toho vzejít velká věc!“

Armand Roux, který stál vedle Monforta, přikývl a pozdvihl svou sklenici: „Na spojení!“

Pohledem vybídl Rogera k přípitku.

Roger, polichocen zájmem a natěšený z možnosti spolupráce se zkušenými obchodníky, zvedl svou sklenici na oplátku také: „Bude mi ctí, pánové! Společně to dokážeme!“

Během večera Monfort a Roux s dokonalou strategií udržovali příjemnou atmosféru.

Roger, mladý a málo zběhlý v zákulisních hrách, postupně ztrácel ostražitost.

Monfort ho zahrnoval pochvalami, zatímco Roux přidával historky o jejich vlastních obtížích v začátcích, aby vyvolal pocit solidarity: „Kolikrát jen jsme málem zbankrotovali, protože nebylo nikoho, kdo by nám poradil. K tomu musím dodat, že trh s uměním je jen pro hrstku vyvolených, a přízeň té hrstky je vrtkává.“

„Pane barone,“ začal Monfort nenuceně vyzvídat po několika sklenicích vína, „povězte nám, jak si vlastně představujete ty své galerie po stránce provozní. Kde začnete? Jaký styl chcete propagovat? Kde vezmete kapitál? Všechno bude stát velké peníze. Věřte mi, chce to dobře počítat, najít si nejlepší malíře i bohaté kupce. Než získáte jejich důvěru, uběhne spousta času.“

Roger, povzbuzen alkoholem a přátelskou atmosférou, se rozpovídal.

Začal vyprávět o svých snech otevřít galerie ne v malých zapadlých městečkách, ale ve světových metropolích – Paříži, Londýně, New Yorku – a o svém plánu přinést mladým umělcům šanci na světové uznání. Mluvil i o svém cíli propojit různé umělecké styly a vytvořit nový prostor pro tvorbu i dialog mezi tradicí a modernou.

Monfort s Rouxem naslouchali s velkým zaujetím, avšak za jejich úsměvy se už teď skrývaly chladné kalkulace. Z každého Rogerova slova čerpali cenné informace, které mohli později využít ke svému prospěchu.

„Až vydělám dost peněz, budu jimi podporovat největší umělecké talenty světa, což podpoří revoluční rozvoj výtvarného umění, chápete?“

„Vaše vize jsou fascinující!“ zvolal Roux a položil mu ruku na rameno. „Myslím, že svět potřebuje více nadšenců, jakým jste vy. Lidí, kteří mají odvahu myslet ve velkém, si musíme vážít a taky jim pomáhat. Už máte nějaké pomocníky?“

„Jistě,“ usmál se Roger, „je to Julie Delacroix a její otec. Julii miluji a jejího otce obdivuji...“

„... a jak hodláte, pane barone, tak rozsáhlý projekt financovat?“ přerušil ho Monfort. „Vize jsou jedna věc, ale skutečné peníze druhá. Vaše sny vyžadují nejen talent, ale i značné finanční zdroje, kterými mladý člověk obvykle nedisponuje, jak jsem už předeslal.“

Roger, nyní již opravdu pod vlivem alkoholu, upřímně odpovídal.

Vyprávěl o zděděném jmění po otci, o kontaktech, které si začal budovat, a dokonce o konkrétních jménech investorů, se kterými dosud vedl jednání.

Monfort a Roux si pečlivě zapamatovali každý detail.

Když se večer blížil ke konci, Roger se trochu motal, ale odcházel s pocitem, že našel dvě spřízněné duše, které sdílejí nejen jeho vášně pro umění, ale i pro obchodování s uměním na úplně nové bázi, ve výtvarné oblasti dosud nevídané.

Netušil však, ani ve své mladické horlivosti nemohl, že Monfort a Roux již začali osnovat plán, jak jeho sny obrátit v prach a jak jeho důvěru využít k dosažení vlastních cílů.

Onen večer, kdy mu Monfort a Roux nabídli své přátelství a projevíli zájem o spolupráci, ulehl do postele s hlavou plnou nadšených představ, vizí a nadějí. Jeho velkolepý plán byl na dosah ruky – projekt, který z něj udělá průkopníka ve světě umění a proslaví ho i jako malíře, vždyť bude s největšími světovými umělci vystavovat i své vlastní obrazy!

Ve své představivosti viděl grandiózní galerie, rozeseté napříč kontinenty. Nejen Paříž, Londýn, New York, jak zmiňoval dvěma novým přátelům, ale i Řím, Tokio, Vídeň, Praha,